

EERSTE KAMER DER STATEN-GENERAAL

Zitting 1953—1954

No. 37b

Het Voorlopig Verslag is gedrukt onder no. 180
der Zitting 1952—1953.

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVER-
SLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot wijziging van de bepalingen omtrent het ontslag bij arbeidsovereenkomsten.
(Ingezonden 9 December 1953.)

De ondergetekende wil gaarne gevolg geven aan de wens van de Commissie van Rapporteurs en beantwoordt de gestelde vragen als volgt.

Wat de in de eerste plaats gestelde vraag betreft, komt het de ondergetekende voor, dat in de gevallen, in de vraag bedoeld, vrijwel steeds zal moeten worden aangenomen, dat er tussen partijen nog steeds dezelfde (voortgezette) dienstbetrekking bestaat. Indien dat het geval is, is er geen probleem: volgens artikel 1639j, lid 1, moet dan worden gerekend vanaf het begin van die (voortgezette) dienstbetrekking. Indien echter in een bepaald geval zou moeten worden aangenomen, dat er verschillende dienstbetrekkingen zijn geweest, dan leidt artikel 1639k, lid 2, onder a, tot gelijk resultaat. Deze bepaling zegt immers, dat, wanneer er tussen dezelfde partijen verschillende opeenvolgende dienstbetrekkingen hebben bestaan, deze — behoudens in hier niet ter zake dienende uitzonderingsgevallen — voor de toepassing van artikel 1639j, eerste lid, worden geacht een zelfde, niet onderbroken dienstbetrekking te vormen. Men moet dus in dat geval voor de berekening van de opzeggingstermijn rekenen sedert de aanvang van de eerste dienstbetrekking.

De in de tweede plaats gestelde vraag wordt in al haar onderdelen bevestigend beantwoord. De in de vraag vermelde bepalingen en regelingen zijn, zowel naar de letter als naar de bedoeling, ongetwijfeld „voor opzegging geldende bepalingen”, waarop artikel 1639o, als sanctie op niet-naleving, schadeplichtigheid stelt.

Omtrent het verbod van ontslag tijdens ziekte of militaire dienst werd die bedoeling reeds in de Memorie van Toelichting, laatste alinea, op artikel 1639h, uitdrukkelijk uitgesproken; aldaar werd ook uitvoerig besproken hoe de sancties der wet dan kunnen worden toegepast.

De in een individuele of collectieve arbeidsovereenkomst e.d. omtrent opzegging gestelde regelingen vallen eveneens onder „voor opzegging geldende bepalingen”, ook al raken zij niet de opzeggingstermijn.

Men kan in het algemeen stellen, dat artikel 1639o de sanctie van schadeplichtigheid verbindt aan de overtreding van alle regelen, waarin privaatrechtelijke aanspraken met betrekking tot het voortduren der dienstbetrekking zijn neergelegd, tenzij uit wet of overeenkomst een andere bedoeling blijkt. Dit laatste kan zich voordoen, wanneer b.v. een individuele of collectieve arbeidsovereenkomst andere geoorloofde sancties bevat, en doet zich voor bij de regeling omtrent het kennelijk onredelijk ontslag (artikel 1639s), waarbij de wet een andere sanctie dan die van schadeplichtigheid stelt.

De derde vraag wordt ontkenkend beantwoord. Artikel 6 van het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen, op welke bepaling in de vraag kennelijk wordt gedoeld, vindt zijn privaat-

rechtelijke sanctie in artikel 9 van dat besluit, nl. nietigheid van de handeling, verricht in strijd met artikel 6. M.a.w. de door een der partijen beoogde beëindiging komt rechtens niet tot stand, de dienstbetrekking duurt dus voort en artikel 1639° komt in het geheel niet aan de orde. Wel is waar werkt de nietigheid van artikel 9 van het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen niet van rechtswege, maar moet de benadeelde partij zich daarop binnen 6 maanden beroepen. Dit betekent echter alleen, dat bij gebreke van een tijdig beroep op de nietigheid de benadeelde partij geacht wordt in de beëindiging der dienstbetrekking te hebben berust, m.a.w. in de rechtschennis te hebben toegestemd. Daarmede is de — enige — privaatrechtelijke sanctie van artikel 9 uitgewerkt. Het is stellig niet de bedoeling geweest van de besluitgever van 1945 om na afloop van de termijn van 6 maanden aan de gepleegde, doch zonder het in artikel 9 bedoelde gevolg gebleven overtreding van artikel 6 alsnog de sancties van artikel 1639° B.W. te verbinden. Artikel 1639° B.W. wordt op het punt, waar het hier om gaat, bij het onderhavige ontwerp niet gewijzigd. Bij interpretatie van de artikelen 1639° B.W. en 6 en 9 van het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen zal men derhalve moeten blijven zien naar de bedoeling van de besluitgever van 1945. De wetgever van 1948—1953 heeft alleen bedoeld in dit opzicht niets te wijzigen.

Wellicht ten overvloede zij er op gewezen, dat, indien op de nietigheid van een beëindiging der dienstbetrekking in strijd met artikel 6 B.B.A. geen beroep wordt gedaan, wellicht *op andere gronden, los van het B.B.A.*, aanspraken krachtens artikel 1639° B.W. kunnen bestaan.

De ondergetekende meent hiermede de gestelde vragen te hebben beantwoord.

De Minister van Justitie,

L. A. DONKER.